യോഹന്നാന്റെ ജീവപഠനം

ദൂത് മുപ്പത്തിയെട്ട്

ജീവന്റെ പ്രാർത്ഥന

(1)

ഈ ദൂതിൽ കർത്താവ് യോഹന്നാൻ 17-ൽ ഉച്ചരിച്ച ഗഹനമായ പ്രാർത്ഥനയിലേക്ക് നാം വരുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥന, പതിനാലും പതിനഞ്ചും പതിനാറും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ നൽകിയ കർത്താവിന്റെ ദൂതിന്റെ പൂർത്തീകരണ പ്രാർത്ഥനയാണ്. യോഹന്നാൻ 14 മുതൽ 17 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നാം വായിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ നാല് അദ്ധ്യായങ്ങൾക്ക് ഭാഷണത്തിലും രചനയിലും വളരെ പ്രത്യേകമായ ഒരു ഉദാത്തഭാവം ഉണ്ടെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കും. ഈ ഉദാത്തഭാവം വേദപുസ്തകത്തിലെ മറ്റ് അദ്ധ്യായങ്ങളിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. മുഴുവൻ വേദപുസ്തകവും സംശയമെന്യേ ദൈവശ്വാസീയമാണെങ്കിലും ഈ നാല് അദ്ധ്യായങ്ങൾക്ക്, ആർക്കും അനുകരിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു സവിശേഷ സ്വാദും ഉദാത്തഭാവവും ഉണ്ട്. ഈ ഉദാത്തഭാവം വിശുദ്ധം മാത്രമല്ല ദിവ്യവുമാണ്. ഇത്ര ദിവ്യമായ ഒന്ന് ഉച്ചരിക്കുവാൻ ഒരു മനുഷ്യനും കഴിയുകയില്ല. ഈ അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ ഉദാത്തഭാവം സവിശേഷവും മനസ്സിൽ പതിയുന്നതും നിസ്തുലവുമാണ്. കാരണം ഇത് തികച്ചും ദിവ്യമാണ്. ഈ അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ രചന നടത്തിയ വ്യക്തി ദിവ്യനായിരിക്കണം. ഒരു മനുഷ്യനും ഇതുപോലെ ഒന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. "പിതാവേ, നിന്റെ പുത്രൻ നിന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിനു പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തണമേ," എന്ന് ഒരു മനുഷ്യനും പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ദൈവപുത്രനു മാത്രമേ ഇത്തരത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഈ അദ്ധ്യായങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിലും, ഇവ വായിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ആത്മാവിലാണെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ദിവ്യ ഉദാത്തത സംവേദിക്കും. ഇതാണ് ദിവ്യ സംസാരവും ദിവ്യ ഭാഷണവും, ദിവ്യ ഉദാത്തഭാവത്തോടുകൂടിയ ദിവ്യ ഒഴുക്കും. വേദപുസ്തകം ദൈവത്തിന്റെ വചനമാണെന്ന എന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ

എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്. ദൈവത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്ക് ഈ നാല് അദ്ധ്യായങ്ങൾ രചിക്കുവാൻ കഴിയും? ഗലീലയിൽ നിന്നുള്ള മീൻപിടുത്തക്കാരനായ യോഹന്നാന് ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? അത് അസാധ്യമാണ്. പി.എച്ച്.ഡി. ബിരുദമുള്ള ഇരുനൂറ് മനുഷ്യരെ നാം ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിയാലും, ഇത്തരം ഉദാത്തഭാവമുള്ള ഒരു രചന സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള ഉണ്മ അവർക്കുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ഈ നാല് അദ്ധ്യായങ്ങൾ നിമിത്തം കർത്താവിനെ നാം എത്രമാത്രം ആരാധിക്കണം! തന്റെ മരണത്തിനു മുമ്പ് അവൻ നല്കിയ ദൂത് നിമിത്തവും അവന്റെ ഉപസംഹാരപ്രാർത്ഥന നിമിത്തവും നാം അവനെ ആരാധിക്കണം.

കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്, മുമ്പിലത്തെ മൂന്ന് അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അവൻ നല്കിയ ദൂതിന്റെ കേന്ദ്ര ചിന്ത നാം ഓർക്കണം. ആ ദൂതിന്റെ കേന്ദ്രചിന്ത സമ്പന്നവും, ഗഹനവും അഗാധവുമാണ്. ഈ കേന്ദ്രചിന്തയുടെ ഒന്നാമത്തെ വശം, ദൈവപുത്രനായി, നമ്മുടെ ഇടയിൽ ആയിരിക്കുവാൻ പിതാവ് കർത്താവായ യേശുവിനെ അയച്ചു എന്നതാണ്. പിന്നീട്, അവന് നമ്മിലേക്ക് വരുവാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം അവൻ ജഡത്തിൽനിന്ന് ആത്മാവായി കായാന്തരപ്പെട്ടു. അതായത്, അവൻ പരിശുദ്ധാത്മാവായി കായന്തരപ്പെട്ടു; നമ്മിലേക്ക് പരിശുദ്ധാത്മാവായി അവൻ വരുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മിലേക്ക് വരുമ്പോൾ, എല്ലാ വിധത്തിലും കർത്താവായ യേശുവിനെ നമുക്ക് യാഥാർത്ഥ്യമാക്കുവാൻ, അവൻ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ആത്മാവായി വരുന്നു. ഇത് ചെയ്തുകൊണ്ട് കർത്താവ് നമ്മെ പിതാവിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുകയും പിതാവിനെ നമ്മിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ദൈവത്വത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വവുമായുള്ള ഇഴുകിച്ചേരൽ. ഈ ഇഴുകിച്ചേരലിൽ പരസ്പര നിവാസം ഉൾപെടുന്നു. നാം ത്രിയേകദൈവത്തിന് വാസസ്ഥലമാവുകയും ത്രിയേകദൈവം നമുക്ക് വാസസ്ഥലമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്ക് ത്രിയേകദൈവത്തിൽ വസിക്കുവാനും ത്രിയേകദൈവത്തിന് നമ്മിൽ വസിക്കുവാനും കഴിയുന്നു. ഈ മൂന്ന് അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കർത്താവ് നൽകിയ അഗാധവും മഹത്വകരവുമായ ദൂതിന്റെ കേന്ദ്രചിന്ത ഇതാണ്. ഈ ദൂത് നൽകിയതിനുശേഷം കർത്താവ് ഒരു സമാപന പ്രാർത്ഥന അർപ്പിച്ചു.

എന്താണ് ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ വിഷയം, കേന്ദ്രചിന്ത? ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ വിഷയം മുമ്പിലത്തെ ദൂതിന്റെ കേന്ദ്രചിന്തയെ വളരെയധികം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അപ്പോഴും ഈ വിഷയം എന്താണെന്ന് കണ്ടെത്തുക പ്രയാസമാണ്. ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ അർത്ഥം സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു ആശയവുമില്ലാതെ യോഹന്നാൻ 17-ൽ ഞാൻ ധാരാളം സമയം ചെലവഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ചെറുപ്പമാ

യിരുന്നപ്പോൾ, ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന ഒരുമയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു എന്ന് കേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരുമ, അഥവാ കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ തമ്മിലുള്ള ഐക്യം അല്ല വിഷയം. ഒരുമ ഉപരിതലത്തിലാണ്. ഉപരിതലത്തിനു കീഴെ ആഴമേറിയതും കൂടുതൽ ഗഹനവുമായ ഒന്ന് കിടക്കുന്നു. നമുക്കത് കുഴിച്ചെടുക്കുവാൻ എളുപ്പവുമല്ല. യോഹന്നാൻ 17 ഗഹനമായ ഒരു അദ്ധ്യായമാണ്. അതിന്റെ ആഴം അളക്കുക പ്രയാസവുമാണ്. ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ അവന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം, ശരിയായ പ്രാധാന്യം, കേന്ദ്രചിന്ത, ക്രമാനുഗതമായി, അല്പാല്പമായി നമ്മെ കാണിച്ചതിന് കർത്താവിനെ നാം വളരെയധികം സ്തുതിക്കണം.

I. പിതാവ് മഹത്വപ്പെടേണ്ടതിന് പുത്രൻ മഹത്വപ്പെടണം

യോഹന്നാൻ 17-ലെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ അടിസ്ഥാന ചിന്ത മഹത്വീകരണമാണ്. ഒന്നാം വാക്യത്തിൽ കർത്താവ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു,"പിതാവേ, നാഴിക വന്നിരിക്കുന്നു; നിന്റെ പുത്രൻ നിന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിന് പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തണമേ." ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ വിഷയം, കേന്ദ്രചിന്ത ഇതാണ്. മുമ്പിലത്തെ മൂന്ന് അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ പ്രധാന ആശയങ്ങൾ നാം കാണുന്നുവെങ്കിൽ, പിതാവ് മഹത്വപ്പെടേണ്ടതിന് പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. പുത്രൻ പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിന് പിതാവ് പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തണം. ഇത് പുത്രനും പിതാവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര മഹത്വീകരണമാണ്. പിതാവ് പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുമെങ്കിൽ പുത്രൻ പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തും.

ഒരു ദൂതിന് പിന്നാലെയുള്ള പ്രാർത്ഥന ദൂതിന്റെ പ്രധാന ആശയം നൽകുന്നതുപോലെ, കർത്താവിന്റെ ഉപസംഹാരപ്രാർത്ഥന മുമ്പിലത്തെ മൂന്നു അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അവൻ നൽകിയ ദൂതിന്റെ പ്രധാന ആശയം വിവരിക്കുന്നു. ഇത് മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കണം, കാരണം ഈ പ്രാർത്ഥന മനസ്സിലാക്കുവാൻ അത് നിങ്ങളെ സഹായിക്കും. യോഹന്നാൻ 14 മുതൽ 16 വരെയുള്ള ഭാഗത്തെ കർത്താവിന്റെ ദൂതിന്റെ പ്രധാന ആശയം പിതാവ് പുത്രനിൽ മഹത്വപ്പെടേണ്ടതിന്, പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തണം എന്നതാണ്. ഏത് മാർഗ്ഗത്തിലാണ് പിതാവ് പുത്രനിൽ മഹത്വപ്പെടേണ്ടത്? മുന്തിരിച്ചെടി എന്ന ജൈവരൂപത്തിലൂടെ. നാം കണ്ടതുപോലെ, മുന്തിരിച്ചെടി എന്ന ജൈവരൂപം ജീവന്റെ പ്രചാരണത്തിനും വ്യാപനത്തിനും, അതായത്, ജീവന്റെ വർദ്ധനവിനും പുനരുത്പാദനത്തിനും, അതുപോലെ, ത്രിയേകദൈവത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരത്തിനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. ത്രിയേകദൈവം ഈ ജൈവരൂ

പത്തിലൂടെ പ്രചരിക്കുകയും വർദ്ധിക്കുകയും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, പുത്രൻ മഹത്വപ്പെടുകയും പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ പിതാവും മഹത്വപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, കർത്താവ് പ്രാർത്ഥിച്ചത് പുത്രനായ താൻ പിതാവുകൂടി മഹത്വപ്പെടുന്നതിനായി മഹത്വപ്പെടണം എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ദൈവത്തിന്റെ അനാദിനിർണയം, അവന്റെ ആത്യന്തിക ഉദ്ദേശ്യം, സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുക, ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നതാണ്. മുമ്പ്, പല പ്രാവശ്യം ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, മഹത്വീകരണം എന്നാൽ കേവലം പ്രത്യക്ഷതയാണ്. മഹത്വപ്പെടുക എന്നാൽ വെളിപ്പെടുകയും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും ആണ്. ഉദാഹരണത്തിന് വെളിപ്പെടാതിരിക്കുന്ന വൈദ്യുതി മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു വിളക്കിന്റെ സ്വിച്ച്, ഓൺ ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ്, വൈദ്യുതി വിളക്കിനുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിളക്കിന്റെ സ്വിച്ച് ഓൺ ചെയ്യുമ്പോൾ വൈദ്യുതി വെളിപ്പെടുകയും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെ, ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം തന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്. വൈദ്യുതി വെളിപ്പെടുമ്പോൾ അത് മഹത്വപ്പെടുന്നതുപോലെ, ദൈവം വെളിപ്പെടുമ്പോൾ അവൻ മഹത്വപ്പെടുന്നു.

സൃഷ്ടിയിൽ, ദൈവം മനുഷ്യനെ തന്റെ സ്വന്തം രൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചു(ഉല്പ.1:26). സ്വരൂപം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു തരം വെളിപ്പെടലിനെയാണ്. പ്രത്യേകതരം സ്വരൂപമില്ലാതെ ദൈവത്തിന് ഒരിക്കലും വെളിപ്പെടുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അതുകൊണ്ട്, സ്വരൂപം ദൈവത്തിന്റെതന്നെ വെളിപ്പെടലാണ്. മനുഷ്യനെ തന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചതിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അവൻ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുക എന്നതായിരുന്നു. അദൃശ്യനായ ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഒരു മനുഷ്യനായി ജഡാവതാരം ചെയ്ത ദൈവമാണ് കർത്താവായ യേശു. ദൈവത്തെ ആരും ഒരു നാളും കണ്ടിട്ടില്ല; എന്നാൽ പുത്രൻ അവനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന് യോഹന്നാൻ 1:18 പറയുന്നു. ദൈവം കാണപ്പെടാത്തവനും അദൃശ്യനുമാണ്. ദൈവപുത്രനല്ലാതെ ആരും അവനെ ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ. തന്റെ ജഡാവതാരത്തിൽ പുത്രൻ അവനെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുക എന്നാൽ ദൈവത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നാണ്. അദൃശ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ രൂപം തന്നെയാണ് കർത്താവായ യേശു(കൊലൊ.1:15). അതിനർത്ഥം അവൻ അദൃശ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരം തന്നെയാകുന്നു എന്നാണ്.

മഹത്വീകരണത്തിന് ഏറ്റവും നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ഒരു പൂവ് വിടരുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു കാർനേഷൻ വിത്ത് മണ്ണിലേക്ക് വിതക്ക

പ്പെടുന്നു. മണ്ണിൽനിന്ന് പുറത്തേക്ക് വളർന്ന ശേഷം അത് പുഷ്പിക്കുന്നു. ഈ പുഷ്പിക്കലാണ് കാർനേഷൻ വിത്തിന്റെ മഹത്വീകരണം. കാർനേഷൻ പൂവിന്റെ ജീവമൂലകവും ജീവരൂപവും കാർനേഷൻ വിത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പൂവിന്റെ പരാഗണത്തണ്ടും നിറവും ഭംഗിയും എല്ലാം ഒരു ചെറിയ കാർനേഷൻ വിത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും വിത്ത് ഭൂമിയിൽനിന്നു പുറത്തേക്ക് വളർന്നു വരുകയും പുഷ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ഈ പരാഗണത്തണ്ടും നിറവും ഭംഗിയും ആർക്കും കാണുവാൻ കഴിയുകയില്ല. വിത്തിന്റെ മഹത്വമാണ് പൂവ്. പുഷ്പിക്കലാണ് പൂവിന്റെ മഹത്വീകരണം. കാരണം പുഷ്പിക്കലിലൂടെയാണ് വിത്ത് മഹത്വപ്പെടുന്നത്, അതായത്, വെളിപ്പെടുന്നത്.

യേശുക്രിസ്തു ജഡത്തിൽ വന്നപ്പോൾ, അവൻ ആ കാർനേഷൻ വിത്തുപോലെ ആയിരുന്നു. അവനിൽ, അതായത് അവന്റെ മനുഷ്യരൂപത്തിൽ, മാനുഷിക പുറന്തോടിൽ, ദിവ്യജീവന്റെ എല്ലാ ഭംഗിയും രൂപവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ദിവ്യജീവന്റെ വർണ്ണഭരിതമായ എല്ലാ ഭാവങ്ങളും ആ ചെറിയ നസറായനിൽ മറഞ്ഞും പരിമിതപ്പെട്ടും ഇരുന്നിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവൻ ഭൂമിയിലേക്ക് വിതയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവൻ മരിച്ചശേഷം, തന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ അവൻ വളരുകയും പുഷ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ ജീവന്റെ ഭംഗിയും രൂപവും രീതിയും നിറവും ഐശ്വര്യങ്ങളും വിടുവിക്കപ്പെടുകയും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതായിരുന്നു പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണം. പിതാവ് ആയിരിക്കുന്നതെല്ലാം പുത്രനിൽ ദേഹരൂപമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, പുത്രൻ മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ പിതാവും മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

കർത്താവ് ജഡമായിത്തീർന്നതിനുശേഷം, അവൻ ഒരുപരിധിവരെ ദൈവത്തെ ആവിഷ്കരിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം, അവന്റെ എല്ലാ സദ്ഗുണങ്ങളുടെയും മഹത്വം, അവന്റെ ജഡത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വനിറവിന്റെയും മഹത്വം അവന്റെ ജഡം മറച്ചിരുന്നു, ആച്ഛാദനം ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, താൻ മരിക്കണമെന്നും പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യണമെന്നും കർത്താവ് തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോട് പറഞ്ഞു. മരിക്കുക എന്ന വാക്ക് നമുക്ക് സന്തോഷകരമായ ഒരു വാക്കല്ല. എന്നിരുന്നാലും, ഒരു വിത്ത് മണ്ണിലേക്ക് പോവുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് മോശമായ കാര്യമല്ല. അത് നല്ലതാണ്. കാരണം വിത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പൂവിന്റെ മഹത്വവും ഭംഗിയും അതിന്റെ മരണത്താലാണ് പുറത്തുവരുന്നത്. വർണ്ണഭരിതമായ ഭംഗിയും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ മഹത്വവും മരണത്തിലൂടെയും പുനരുത്ഥാനത്തിലൂടെയും പുറത്തുവരുന്നു. ഇതാണ് മഹത്വീകരണം. തന്റെ ആസന്നമായ മരണത്തെയും പുനരുത്ഥാനത്തെയും

കുറിച്ച് ശിഷ്യന്മാരോട് പറഞ്ഞശേഷം കർത്താവ്, തന്റെ മരണപുനരുത്ഥാനങ്ങളിലൂടെ തന്റെ ഉള്ളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സകല മഹത്വവും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന് പിതാവ് പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനായി അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പ്രാർത്ഥന പിതാവിന് സമർപ്പിച്ചു. പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുക എന്നാൽ അവന്റെ ജഡത്തിനുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന മഹത്വമെല്ലാം പുറത്തുകൊണ്ടുവരുകയും മരണപുനരുത്ഥാനങ്ങളിലൂടെ പുത്രന്റെ ജഡത്തിനുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന ദിവ്യ മഹത്വമെല്ലാം വിടുവിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നാണർത്ഥം.

യോഹന്നാൻ 17-ലുള്ള കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ വിഷയം, മഹത്വീകരണമാണ് എന്നു നാം കണ്ടു. കർത്താവ്, ജഡത്തിൽ അവതരിച്ച ദൈവവും അവന്റെ ജഡം ദൈവത്തിന്റെ ഭൂമിയിലെ നിവാസത്തിനുള്ള കൂടാരവും ആയിരുന്നു(1:14). കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഷെക്കീനാ തേജസ്സ് മറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെതന്നെ അവന്റെ ദിവ്യമൂലകം അവന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ മറഞ്ഞിരുന്നു. ഒരിക്കൽ മറുരൂപമലയിൽ വച്ച് അവന്റെ ദിവ്യമൂലകം തന്റെ ജഡത്തിനുള്ളിൽനിന്ന് വിടുവിക്കപ്പെടുകയും തേജസ്സിൽ വെളിപ്പെടുകയും മൂന്ന് ശിഷ്യന്മാർ കാണുകയും ചെയ്തു(മത്താ.17:1-4; യോഹ.1:14). എന്നാൽ അത് വീണ്ടും അവന്റെ ജഡത്തിൽ മറക്കയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവൻ ഈ പ്രാർത്ഥന ഉച്ചരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്, താൻ മഹത്വപ്പെടുമെന്നും തന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ പിതാവ് മഹത്വപ്പെടുമെന്നും അവൻ പ്രവചിച്ചിരുന്നു(12:23;13:31-32). ഇപ്പോൾ അവന് മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയി തന്റെ ദിവ്യമൂലകം, ദിവ്യജീവൻ വിടുവിക്കപ്പെടുന്നതിന് തന്റെ മനുഷ്യത്വമാകുന്ന മറയ്ക്കുന്ന പുറന്തോട് തകർക്കപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നു. തന്റെ മനുഷ്യത്വം ദിവ്യമൂലകത്തിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെടുവാനും, തന്റെ ദിവ്യമൂലകം വെളിപ്പെട്ട് തന്റെ മുഴുവൻ ആളത്തവും, ദിവ്യത്വവും മനുഷ്യത്വവും, മഹത്വപ്പെടുവാനും, അവന് പുനരുത്ഥാനവും ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. ഇപ്രകാരം, പിതാവ് അവനിൽ മഹത്വപ്പെടും. അതിനുവേണ്ടി യോഹന്നാൻ 17-ൽ അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

കർത്താവിന്റെ ഉപസംഹാര പ്രാർത്ഥന ത്രിയേകദൈവത്തിന്റെ മഹത്വീകരണത്തിനുവേണ്ടി ആയിരുന്നു. ത്രിയേകദൈവത്തിന്റെ മഹത്വീകരണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ നിറവേറലിന്, മറുപടിക്ക്, മൂന്ന് ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടം കർത്താവിന്റെ പുനരുത്ഥാനമായിരുന്നു. കർത്താവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ എല്ലാ ജീവഭംഗിയും ജീവസാരാംശവും ജീവനിറവും ജീവരൂപവും ത്രിയേകദൈവത്തിന്റെ ദിവ്യജീവന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും വിടുവിക്കപ്പെട്ടു. അവന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ, കർത്താവിന്റെ ദിവ്യജീവൻ അവന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന് വിടുവിക്കപ്പെടുകയും അവന്റെ അനേക വിശ്വാസികളിലേക്ക് പകരപ്പെടുകയും(12:23-24), മനുഷ്യത്വം

ഉൾപ്പെടെയുള്ള അവന്റെ മുഴുവൻ ആളത്തവും മഹത്വത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരപ്പെടുകയും അതിൽ പിതാവിന്റെ ദിവ്യജീവൻ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കർത്താവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ, ദൈവം ഈ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഒന്നാമതായി മറുപടി നൽകുകയും അത് നിറവേറ്റുകയും ചെയ്തു(പ്രവൃ.3:13-15).

രണ്ടാമതായി, ഈ പ്രാർത്ഥന സഭയിൽ നിറവേറിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ, അവന്റെ അനേക അവയവങ്ങളിലൂടെ അവന്റെ പുനരുത്ഥാന ജീവൻ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും അവൻ അവരിൽ മഹത്വപ്പെടുകയും സഭയിലൂടെ അവനിൽ പിതാവും മഹത്വപ്പെടുകയും ചെയ്തു (എഫെ. 3:21; 1 തിമൊ.3:15-16). പ്രവൃത്തികളിലുള്ള പെന്തക്കൊസ്ത് നാളിലെ സഭയെ നോക്കുക. അവിടെ നാം ദിവ്യജീവന്റെ ഭംഗിയും രൂപവും ഐശ്വര്യങ്ങളും കാണുന്നു. കർത്താവിന്റെ പുനരുത്ഥാനം അവന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ പൂർണ്ണമായ നിറവേറലായിരുന്നില്ല; അത് പ്രാർത്ഥനയുടെ നിറവേറലിന്റെ ആദ്യപടി മാത്രമായിരുന്നു. അടുത്ത പടി സഭയാണ്. പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെ ദിവസം മുതൽ കർത്താവിന്റെ രണ്ടാം വരവുവരെയാണ് സഭായുഗം. ഈ യുഗത്തിൽ കർത്താവ് സ്വയം വിശ്വാസികളിൽ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു. തലമുറകളിലുടനീളം ദൈവപുത്രൻ മഹത്വപ്പെടുകയും ഇപ്പോഴും മഹത്വപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നാം ഇന്ന് എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്? നാം കൂടിവരുന്നത് ക്രിസ്തുവിനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനാണ് എന്നു നാം പറയുമ്പോൾ അതിനർത്ഥം നാം ക്രിസ്തുവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുകയും അവനെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ്. നാം കർത്താവിനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു എന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ അതിനർത്ഥം നാം ക്രിസ്തുവിനെ നമ്മിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു എന്നാണ്. കർത്താവിന്റെ സാക്ഷ്യം എന്നാൽ നമ്മിലൂടെയുള്ള കർത്താവിന്റെ വെളിപ്പെടലും മഹത്വീകരണവുമാണ്. നമ്മുടെ ജോലിസ്ഥലത്തും സ്കൂളിലും മറ്റനേക സ്ഥലങ്ങളിലും കർത്താവായ യേശുവിന് ഒരു സാക്ഷ്യം നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അതിനർത്ഥം നമ്മിലൂടെ കർത്താവായ യേശു വെളിപ്പെടണമെന്ന് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നാണ്. ഇതാണ് കർത്താവിന്റെ മഹത്വീകരണം. കർത്താവ് നമ്മിലൂടെ വെളിപ്പെടുകയും മഹത്വപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അതേസമയം പിതാവും കർത്താവിൽ മഹത്വപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ, കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന ഇപ്പോഴും സഭയിലൂടെ ഇന്ന് നിറവേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സഭയിൽ നമുക്ക് ജീവന്റെ മനോഹരത്വവും ഐശ്വര്യങ്ങളും കാണുവാൻ കഴിയുന്നു. എന്നാൽ സഭയിൽ ചിലപ്പോൾ വികലമായ മാനുഷിക ആവിഷ്കാരവും നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയുന്നു. ഒരു വശത്ത്, സഭ ദിവ്യജീവനിൽ നിന്നുള്ളതാണ്; മറുവശത്ത്, അതിപ്പോഴും സ്വാഭാവിക മനുഷ്യജീവിനിലാണ്. സഭയിൽ ദിവ്യജീവൻ ആവിഷ്കരിക്ക

പ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ സ്വാഭാവിക മനുഷ്യജീവനും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. ദിവ്യജീവൻ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അത് മനോഹരത്വവും മഹത്വവുമാണ്. എന്നാൽ സ്വാഭാവിക മനുഷ്യജീവൻ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, അത് ലജ്ജയും അപമാനവുമാണ്.

സഭയുടെ ഇരുണ്ട വശത്തേക്ക് നോക്കരുത്. ചവറ്റുകൊട്ട അന്വേഷിക്കരുത്-സ്വീകരണ മുറിയിൽ വന്ന് അവിടെയുള്ള മനോഹരവസ്തുക്കളെല്ലാം കാണുക. എല്ലാ ഭവനത്തിലും ചവറ് ഇടുവാനായി ചുരുങ്ങിയത് ഒരു സ്ഥലമെങ്കിലും കാണും. അതുപോലെ ഓരോ സ്ഥലംസഭയിലും ചവറിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലം വൃത്തിഹീനവും ദുർഗന്ധം നിറഞ്ഞതുമാണ്. അത് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കരുത്. മറിച്ച്, എല്ലാ സ്ഥലംസഭയുടെയും സ്വീകരണമുറിയിൽ ഇരിക്കുക. നിങ്ങൾ ഒരു സ്ഥലംസഭ സന്ദർശിക്കുമ്പോഴെല്ലാം ചവറ് ഇരിക്കുന്ന മൂല അന്വേഷിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ മറക്കണം. ചവർ അന്വേഷിക്കുവാനല്ല നിങ്ങൾ അവിടെ പോകുന്നത്. നിങ്ങൾ പോകുന്നത് സഭ സന്ദർശിക്കുവാനാണ്. അതുകൊണ്ട്, നിങ്ങൾ ആ സഭയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന ദിവ്യജീവന്റെ മനോഹരത്വം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് സഭയുടെ സ്വീകരണമുറിയിൽ ആയിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഒരു സ്ഥലംസഭ എത്ര ബലഹീനമായിരുന്നാലും അതിൽ ദിവ്യജീവന്റെ മനോഹരത്വത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ അളവെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. നാം സഭാജീവിതത്തിന്റെ മനോഹരത്വം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്, കാരണം, സഭാജീവിതം ത്രിയേകദൈവത്തിന്റെ മഹത്വീകരണത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പടിയാണ്.

ചില സഹോദരീസഹോദരന്മാർ സ്ഥലംസഭയിൽ ചവറ് മാത്രമേ അന്വേഷിക്കുകയുള്ളൂ. ചിലർ ചവറ് വേട്ടക്കാർ മാത്രമല്ല ചവറ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നവരുമാണ്. അവർ ഒരിക്കലും തങ്ങളുടെ സ്ഥലംസഭയിലെ ദിവ്യജീവന്റെ മനോഹരത്വം കാണുകയില്ല. അവർ എപ്പോഴും ചവറ് ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അവർ ചവറ് വേട്ടക്കാരും, ചവറ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നവരും, ചവറ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവരുമാണ്. അവർ തങ്ങളുടെ സ്ഥലം സഭയിലെ ചവറെല്ലാം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രദർശനം നടത്തുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഇതു ചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം അവർ അന്ധകാരത്തിലാണ്. ചിലപ്പോൾ, മറ്റൊരു സ്ഥലംസഭ സന്ദർശിക്കുവാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പ്, ചെറുപ്പക്കാരായ കൂട്ടുവേലക്കാർ എന്റെയടുത്ത് ഉപദേശത്തിനായി വരാറുണ്ട്. ഞാൻ എപ്പോഴും അവരോട് ഇങ്ങനെ പറയാറുണ്ട്,“നിങ്ങൾ ആ സഭയിൽ പോകുമ്പോൾ, നല്ല കാര്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ പരമാവധി ശ്രമിക്കുക. നിങ്ങൾ കണ്ടേക്കാവുന്ന മോശമായ കാര്യങ്ങൾ മറക്കുക. അവ നോക്കരുത്. അവയിൽനിന്ന് അകന്നു നിൽക്കുക. നിങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്ന സഭയിലെ ചവറ് നിങ്ങളെ വശീകരിക്കരുത്.”നിങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തെ സഭയിലായാലും ചവറ് കണ്ടെത്തുവാൻ നിങ്ങൾ

ശ്രമിക്കരുത്. നിങ്ങൾ അത് ചെയ്താൽ, ആദ്യം കഷ്ടപ്പെടുന്നത് നിങ്ങളായിരിക്കും. ചവറ് ആദ്യം നിങ്ങളെ നശിപ്പിക്കും. സ്ഥലം സഭയുടെ തീൻ മേശയിലേക്ക് പോകുവാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. എല്ലാ ഭവനത്തിലും ഏറ്റവും നല്ല വസ്തുക്കളാണ് തീൻമേശയിൽ വയ്ക്കുന്നത്. ചെന്ന് തീൻ മേശയിലിരുന്ന് അവിടെയുള്ളത് ആസ്വദിച്ച് “കർത്താവിന് സ്തോത്രം, ഹല്ലേലൂയ്യാ,”എന്നു പറയുകയേ ചെയ്യാവൂ. നിങ്ങൾ തൃപ്തനായശേഷം വന്ദനം പറഞ്ഞ് പോവുക. മോശമോ പ്രതിലോമപരമോ ആയ യാതൊന്നും അറിയുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ കാണുന്നത് മൊത്തത്തിൽ മഹത്വപൂർണമാണ്. എല്ലാ സ്ഥലം സഭയ്ക്കും, അത് ശരിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളം ദിവ്യജീവന്റെ മനോഹരത്വം ഒരളവുവരെ ഉണ്ട് എന്നു നാം വിശ്വസിക്കണം.

യോഹന്നാൻ 17-ലെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ നിറവേറലിന്റെ മൂന്നാമത്തെ പടി എന്താണ്? അത് പുതിയ യെരുശലേമാണ്. യോഹന്നാൻ 17-ലെ പ്രാർത്ഥന ആത്യന്തികമായി നിറവേറുന്നത് പുതിയ യെരുശലേമിൽ ആയിരിക്കും. വിശുദ്ധനഗരത്തിലൂടെ പുത്രൻ തേജസ്സിൽ പൂർണ്ണമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും(വെളി. 21:11, 23-24). പുതിയ യെരുശലേമിന്റെ ചിത്രം നോക്കുക: ക്രിസ്തുവിനെ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ, ക്രിസ്തുവിലൂടെ ദൈവം ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുവാനുള്ള ഒരു പാത്രമാണ് അത്. പുത്രനിലൂടെ പിതാവ് മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുവാനായുള്ള ഒരു പാത്രമാണ് അത്. പുത്രനിലൂടെ പിതാവ് മഹത്വപ്പെടുവാനായുള്ള പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണമാണ് പുതിയ യെരുശലേം.

ഒരുപക്ഷേ, പുതിയ യെരുശലേമിന്റെ ചിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് വ്യക്തത ഇല്ലായിരിക്കാം. ദൈവം വെളിച്ചമാണെന്നും ക്രിസ്തു, കുഞ്ഞാട്, വിളക്കാണെന്നും വെളിപ്പാട് 21-ഉം 22-ഉം വ്യക്തമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. വെളിച്ചം വിളക്കിലും, ചുറ്റും സുതാര്യമായ മതിലോടുകൂടിയ നഗരത്തിന്റെ കേന്ദ്രം വിളക്കുമാണ്. ദൈവപുത്രനായ വിളക്കിലൂടെ പ്രകാശിക്കുന്ന വെളിച്ചമായി ദൈവത്തെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നഗരത്തിന്റെ സുതാര്യമായ മതിലിലൂടെ ദൈവപുത്രൻ മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടവരായ എല്ലാവരും ചേർന്നതായ നഗരത്തിന് യിസ്രായേലിന്റെ പന്ത്രണ്ട് ഗോത്രങ്ങളുടെയും പന്ത്രണ്ട് അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെയും പേരുകൾ ഉണ്ട്. പന്ത്രണ്ട് ഗോത്രങ്ങൾ എല്ലാ പഴയനിയമ വിശുദ്ധന്മാരെയും പന്ത്രണ്ട് അപ്പൊസ്തലന്മാർ എല്ലാ പുതിയനിയമ വിശുദ്ധന്മാരെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. വളരെ സുതാര്യരും ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു പണിയപ്പെട്ടവരും വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടവരുമായ എല്ലാവരും ചേർന്നതാണ് പുതിയ യെരുശലേം. അവർക്ക്, കേന്ദ്രമായ ക്രിസ്തു വിളക്കായി ഉണ്ട്; ആ വിളക്കിൽ വെളിച്ചമായി ദൈവം പ്രകാശിക്കുന്നു. നഗരത്തിന്റെ മതി

ലിലൂടെ വിളക്ക് വെളിപ്പെടുകയും മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, വിളക്കിലുള്ള വെളിച്ചവും മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

നഗരത്തിൽ പുത്രൻ എങ്ങനെ മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ പിതാവ് എങ്ങനെ മഹത്വപ്പെടുന്നുവെന്നും കാണിക്കുന്ന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ചിത്രമാണ് പുതിയ യെരുശലേം. പല പ്രാവശ്യം ചില പ്രിയ വിശുദ്ധന്മാർ എന്നോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്,"സഹോദരാ, ഞാൻ ആയിരിക്കുന്ന സഭ എത്ര ശോചനീയമാണെന്ന് നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല."അതു കേൾക്കുവാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അത് ഒരു കള്ളമാണ്. സഭ ഇന്ന് ശോചനീയമായിരിക്കാം, എന്നാൽ ഒരു കാലയളവിനുശേഷം അത് ശോചനീയമായിരിക്കയില്ല. നിങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തെ സഭയെക്കുറിച്ച് ഇത് പറയുവാനുള്ള വിശ്വാസം ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾക്ക് ഇല്ലായിരിക്കും. നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞേക്കാം,"ഇല്ല, എന്റെ സ്ഥലത്തുള്ള സഭ ഒരിക്കലും നന്നാവില്ല."ഒരിക്കലും എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കരുത്, കാരണം, ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയത് പുതിയ യെരുശലേമിലെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ സഭ നന്നായിരിക്കും. പുതിയ യെരുശലേം നഗരത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗവും പ്രകാശമയവും മഹത്വപൂർണ്ണവും ആയിരിക്കും.

1941-ൽ ഷാങ്ഹായിലെ സഭയിൽ ഒരു പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിൽ ഒരു പ്രധാന സഹോദരി നീണ്ട ഒരു പ്രാർത്ഥന കഴിച്ചു. ആ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഞെരക്കങ്ങളോടെ അവൾ പറഞ്ഞു,"കർത്താവേ, ഞങ്ങളോട് കരുണയുണ്ടാകണമേ. സഭ വളരെ ബലഹീനമാണ്."അതു കഴിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ സഹോദരൻ നീ സമർപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു,"സഭ ബലഹീനമല്ലാത്തതിനാൽ കർത്താവിനു സ്തോത്രം. സഭ മഹത്വപൂർണ്ണമാണ്."അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന എല്ലാവരെയും ഞെട്ടിച്ചു. രണ്ടു പ്രാർത്ഥനകളും തമ്മിൽ ഒരു പോരാട്ടം നടക്കുന്നതായി തോന്നി. ഏതു പ്രാർത്ഥനയാണ് ശരി? ആത്യന്തികമായി, പുതിയ യെരുശലേമിലേക്ക് വരുമ്പോൾ സഹോദരൻ നീയുടെ പ്രാർത്ഥനയാണ് ശരിയെന്ന് നാം കാണും. സഭ മൊത്തത്തിൽ മഹത്വപൂർണ്ണമാണ്. നുണയനായ സാത്താനെ അവന്റെ കള്ളങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കരുത്. ഭോഷ്കുകൾ വിശ്വസിക്കരുത്. സഭ മഹത്വപൂർണ്ണമാണ്. ഇന്ന് അപ്രകാരം കാണപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും, അത് നാളെയോ അടുത്ത വർഷമോ അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത യുഗത്തിലോ മഹത്വപൂർണ്ണമായിരിക്കും. നിത്യതയിൽ, തീർച്ചയായും എല്ലാസഭകളും മഹത്വപൂർണ്ണമായിരിക്കും.

ഈ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് മൂന്ന് വിധത്തിലുള്ള നിറവേറലുണ്ടെന്ന് നാം കണ്ടു. നിറവേറലിന്റെ ആദ്യപടി യേശുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനമായിരുന്നു. അവന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിലൂടെ കർത്താവായ യേശു വെളിപ്പെടു

കയും മഹത്വപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ മഹത്വീകരണത്തിലൂടെ പിതാവും മഹത്വപ്പെട്ടു. അതിന്റെ നിറവേറലിന്റെ രണ്ടാമത്തെപടി സഭയാണ്. പെന്തക്കൊസ്തുനാൾ മുതൽ കർത്താവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വരവു വരെയും പരിശുദ്ധാത്മാവ് വിശുദ്ധന്മാരിലൂടെ ക്രിസ്തുവിനെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും തുടർന്നും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അതായത്, പരിശുദ്ധാത്മാവ് സഭയിലൂടെ ക്രിസ്തുവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു. ക്രിസ്തു മഹത്വപ്പെടുമ്പോൾ, പിതാവും പുത്രനിൽ മഹത്വപ്പെടുന്നു. കാലസമ്പൂർണ്ണത വരുമ്പോൾ ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ നിറവേറലിന്റെ അവസാനത്തെ പടി സംഭവിക്കും. ആ സമയത്ത് പഴയനിയമത്തിലെയും പുതിയനിയമത്തിലെയും വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടവരായ എല്ലാവരും ത്രിയേകദൈവത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ ആവിഷ്കാരമായി ഒരുമിച്ച് ചേർക്കപ്പെടും. ഈ സമ്പൂർണ്ണ ആവിഷ്കാരത്തിൽ ക്രിസ്തു വിളക്കും ദൈവം വെളിച്ചവും ആയിരിക്കും. പുതിയ യെരുശലേമിലൂടെ ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുകയും മഹത്വപ്പെടുകയും ചെയ്യും. പിതാവായ ദൈവം പുത്രനിലും, അതുപോലെ പുതിയ യെരുശലേമിലൂടെയും വെളിപ്പെടുകയും മഹത്വപ്പെടുകയും ചെയ്യും."നിന്റെ പുത്രൻ നിന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിനു പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തണമെ," എന്ന കർത്താവിന്റെ വചനത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ നിറവേറലായിരിക്കും അത്.

A. പുത്രൻ മഹത്വപ്പെടുന്നതിന്

പുത്രൻ പിതാവിനോടൊപ്പം മഹത്വപ്പെടണം(വാ.1,5). 5-ാം വാക്യത്തിൽ കർത്താവ് പറഞ്ഞു,"ഇപ്പോൾ പിതാവേ, ലോകം ഉണ്ടാകും മുമ്പേ എനിക്കു നിന്നോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മഹത്വത്തോടുകൂടെ എന്നെ നിന്നോടുകൂടെ മഹത്വപ്പെടുത്തണമേ." "കൂടെ"എന്ന വാക്ക് ഈ വാക്യത്തിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. നിന്നോടുകൂടെ എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ കൂടെ എന്നതിന് ഒരേ ഗ്രീക്ക് പദമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം"കൂടെ ചേർന്ന്"എന്നാണ്. ഇതിനർത്ഥം മഹത്വീകരണത്തിൽ പുത്രൻ പിതാവിനെപ്പോലെതന്നെയാണ് എന്നാണ്. പിതാവിനോടുകൂടെ പിതാവിനുള്ള അതേ മഹത്വത്തോടുകൂടെ പുത്രൻ മഹത്വപ്പെടുന്നു. ലോകം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പേ, അതായത്, കഴിഞ്ഞകാല നിത്യതയിൽ കർത്താവിന് പിതാവിനോടുകൂടെ ദിവ്യമഹത്വം ഉണ്ടായിരുന്നു; അങ്ങനെ പിതാവിനോടുകൂടെ അതേ മഹത്വത്തോടുകൂടെ ഇപ്പോൾ അവൻ മഹത്വപ്പെടണം എന്ന അവന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ദൈവത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒന്നാം വാക്യത്തിലെ സൂചനയെ ഈ വാക്ക് സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. കർത്താവ് ദിവ്യമഹത്വത്തിൽ തന്നെത്താൻ വേർതിരിഞ്ഞല്ല, മറിച്ച്, പിതാവിനോടുകൂടെ, പങ്കാളിത്തം വഹിക്കുന്നു.

കാരണം, അവനും പിതാവും ഒന്നാണ്(10:30). കർത്താവ് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിലൂടെ, താൻ ദിവ്യമഹത്വത്തിൽ പിതാവിനെപ്പോലെയാണ് എന്നു കാണിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ, തന്റെ ദൈവത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

B. പിതാവ് മഹത്വപ്പെടേണ്ടതിന്

1. പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ

പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ പിതാവ് മഹത്വപ്പെടുന്നു. പിതാവിന്, പുത്രനെക്കൂടാതെ ഒരിക്കലും മഹത്വപ്പെടുവാൻ കഴിയുകയില്ല, കാരണം പിതാവ് താൻ ആയിരിക്കുന്നതും തനിക്കുള്ളതും എല്ലാം പുത്രനെ ഭരമേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പിതാവ്, പുത്രനിൽ ദേഹരൂപമെടുത്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ മാത്രമല്ലാതെ, പുത്രനെ കൂടാതെ പിതാവിന് മഹത്വപ്പെടുവാൻ കഴിയുകയില്ല. കർത്താവ് തന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ മഹത്വപ്പെട്ടു എന്ന് നാം കണ്ടു. കർത്താവ് ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും മഹത്വപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം പിതാവും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും മഹത്വപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. കർത്താവ് പിതാവുമായി ഒന്നായതുകൊണ്ടും പിതാവ് കർത്താവിലായതുകൊണ്ടും കർത്താവിന്റെ മഹത്വത്തിന്റെയും മനോഹരത്വത്തിന്റെയും വിടുതൽ, പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തെയും മനോഹരത്വത്തെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അവർ ഇരുവരും ഒന്നാകകൊണ്ട്, പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ പിതാവ് മഹത്വപ്പെടുന്നു. പിതാവ് പുത്രനിലായതുകൊണ്ട്,“നിന്റെ പുത്രൻ നിന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിനു പുത്രനെ മഹത്വപ്പെടുത്തണമേ,” എന്ന് കർത്താവ് പറഞ്ഞു.

2. പുത്രന്റെ വിശ്വാസികളിലൂടെ

പിതാവിന്റെ മഹത്വീകരണം പുത്രന്റെ വിശ്വാസികളിലൂടെയും ആകുന്നു. മുന്തിരിച്ചെടിക്ക് പിതാവ് സ്രോതസ്സും സാരാംശവും ഉത്ഭവവും സകലവും ആണ്. എന്നാൽ മുന്തിരിച്ചെടിക്ക് ശാഖകളെ കൂടാതെ വെളിപ്പെടുവാനും മഹത്വപ്പെടുവാനും ഒരിക്കലും കഴിയുകയില്ല. പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിൽ പിതാവ് മഹത്വപ്പെടുന്നു; പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണം അവന്റെ എല്ലാ ശാഖകളിലൂടെയും ആകുന്നു.

C. പുത്രന്റെ വ്യക്തിത്വം

1-ഉം 5-ഉം വാക്യങ്ങളിൽ, പുത്രന്റെ ദിവ്യത്വവും ദൈവത്വവും പിതാവിന്റേതുപോലെയാണെന്ന് നാം കാണുന്നു. പിതാവ് ആയിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ പുത്രനും ദിവ്യനാണ്. പിതാവിന്റെ ദൈവത്വം പുത്രന്റെ ദൈവത്വമാണ്. പുത്രന്റെ ദൈവത്വം പിതാവിന്റേതുതന്നെയാണ്.“നിന്നോടുകൂടെ എന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തണമേ”എന്ന വാക്കു

കളുടെ അർത്ഥം പുത്രന്റെ മഹത്വം പിതാവിന്റെ മഹത്വമാകുന്നു എന്നാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, എന്റെ സ്നേഹിതനോടുകൂടെ എനിക്ക് അത്താഴം വിളമ്പുക, എന്നാൽ, അത്താഴം എനിക്കും എന്റെ സ്നേഹിതനും വിളമ്പുക എന്നാണ്. എന്റെ സ്നേഹിതന് എനിക്കുള്ള അതേ പദവി ഉണ്ട്. അതുപോലെ, പുത്രന് പിതാവിന്റെ അതേ പദവി ഉണ്ട്. ലോകസ്ഥാപനത്തിനു മുമ്പെ പിതാവ് അവനു നൽകിയ മഹത്വത്തോടുകൂടെ പുത്രൻ പിതാവിനോടുകൂടെ മഹത്വപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ, പുത്രന് പിതാവിന്റെ അതേ പദവി ഉണ്ട്. അതായത് കർത്താവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന് പിതാവിന്റേതിനു തുല്യമായ പദവിയുണ്ട്. പുത്രന്റെ മഹത്വീകരണത്തിന് പിതാവിന്റേതിനു തുല്യമായ പദവിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവന്റെ വ്യക്തിത്വം പിതാവിന്റേതിനു തുല്യമാണ്.

D. പുത്രന്റെ വേല

"നീ അവനു നല്കിയിട്ടുള്ള എല്ലാവർക്കും അവൻ നിത്യജീവൻ കൊടുക്കേണ്ടതിനു നീ സകല ജഡത്തിൻമേലും അവന് അധികാരം നല്കിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ," എന്ന് 2-ാം വാക്യം പറയുന്നു. ഈ വാക്യം കർത്താവിന്റെ വേലയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സകല മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുമല്ല, മറിച്ച് പിതാവ് പുത്രന് നല്കിയിട്ടുള്ളവർക്ക്, പിതാവ് തെരഞ്ഞെടുത്തവർക്ക് അവൻ നിത്യജീവൻ കൊടുക്കേണ്ടതിന് സകല മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്മേലുമുള്ള പിതാവിന്റെ അധികാരം പുത്രനുണ്ട്. സകല ജഡത്തിൻമേലും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്മേലും, പിതാവ് പുത്രന് അധികാരം നല്കിയിരിക്കുന്നു. പിതാവ് ഈ അധികാരം പുത്രനെ ഭരമേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സകല മനുഷ്യവർഗ്ഗവും പുത്രന്റെ അധികാരത്തിനു കീഴിലാണ്. സകല മനുഷ്യരെയും ഭരിക്കുവാനുള്ള അധികാരം കർത്താവിനുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഈ അധികാരം അവനുള്ളത്? പിതാവ് അവനു നല്കിയിട്ടുള്ള എല്ലാവർക്കും അവൻ നിത്യജീവൻ കൊടുക്കേണ്ടതിനാണ്. പിതാവ് തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും കർത്താവിനു നല്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ഭാഗം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് നിത്യജീവൻ നല്കുന്നതിനായി സകല മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെയും ഭരിക്കുവാനുള്ള അധികാരം കർത്താവിനുണ്ടെന്ന് ഈ വാക്യം ശ്രദ്ധയോടെ വായിച്ചാൽ നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും. കർത്താവ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുകയും മനുഷ്യന്റെ മേൽ തന്റെ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുകയും അവരിൽ ചിലരെ നിത്യജീവൻ നല്കുന്നതിനുവേണ്ടി വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതായത്, കർത്താവിന് ആദ്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും പിന്നീട് ഭരിക്കുകയും വീണ്ടെടുക്കുകയും ഒടുവിൽ ജനത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിന് ജീവൻ നൽകുകയും വേണമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കർത്താവിന്റെ വേലയിൽ സൃഷ്ടിയും നടത്തിപ്പും വീണ്ടെടുപ്പും ജീവൻ പകരലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കർത്താവിന് പിതാവിനു തുല്യമായ പദവിയുണ്ട്. അവൻ ഒരുവനാണ് സൃഷ്ടിക്കുന്നതും

[illegible] തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും നിത്യജീവൻ നല്കുന്നതും. നിങ്ങൾക്ക് നിത്യജീവൻ ലഭിച്ചത് യാദൃച്ഛികമായാണ് എന്ന് ചിന്തിക്കരുത് [illegible] യാദൃച്ഛിക സംഭവമായിരുന്നില്ല. ദശലക്ഷക്കണക്കിന് [illegible], പിതാവായ ദൈവം നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും [illegible] അടയാളമിട്ട് മാറ്റുകയും ചെയ്തു. നമ്മുടെമേൽ [illegible] അടയാളമുണ്ട്.

പിതാവ് [illegible] അടയാളമിട്ട് മാറ്റുക മാത്രമല്ല നമ്മെ പുത്രനു നല്കുകയും [illegible] ദരിദ്രനും ദയനീയനുമായ പാപി [illegible] അർത്ഥത്തിൽ, നിങ്ങൾ അങ്ങനെ [illegible] നിങ്ങൾ പുത്രനുള്ള ഒരു സ[illegible]മാണ്. [illegible] "പിതാവ് പുത്രനു നൽകിയ [illegible] ഞാൻ എന്നതിനാൽ ത്രിയേകദൈവ[illegible] വലിയവനും നല്ലവനും ഉന്നതനും [illegible]. ഞാൻ ചവറ്റു കൊട്ടയല്ല, ഒരു സമ്മാ[illegible] ഒരു ചവറ്റുകൊട്ട തന്റെ പുത്രനു നൽകു[illegible] പുത്രനു നല്കപ്പെട്ട ഒരുവനെന്ന നില [illegible]വനും പ്രിയനും വാത്സല്യപാത്രവും മാധു[illegible] ഇതു കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് [illegible] വിശുദ്ധന്മാരെയും സംബന്ധിച്ച നിങ്ങളുടെ കാഴ്ച[illegible] ധാരണയും മാറും. എല്ലാ പ്രിയ സഹോദരീസ[illegible] പുത്രനുള്ള സമ്മാനമാണെന്ന് നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കു[illegible] നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരാൾ ഇത്തരത്തിലുള്ള [illegible]മാണെന്ന് നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങൾ ഇത് [illegible] നിങ്ങൾ എല്ലാ വിശുദ്ധരെയും സ്നേഹിക്കും. കാ[illegible] പ്രിയപ്പെട്ട വിശുദ്ധരും പിതാവിനാൽ തിരഞ്ഞെടുക്ക[illegible] പുത്രനു നല്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത സമ്മാനമാണ്. ദശലക്ഷ[illegible] മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽനിന്ന് പിതാവ് നമ്മെ തിരഞ്ഞെ[illegible]. നാമെല്ലാം സാർവത്രിക സമ്മാനക്കടയിലെ തിരഞ്ഞെടു[illegible]വരും ഉന്നതരുമാണ്. നാം എല്ലാവരും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവ[illegible] ദൈവത്തിന്റെ പ്രിയപുത്രന് നൽകപ്പെട്ടവരും ആണ്.

പിതാവ് പുത്രന് അധികാരം നല്കിയിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുമേൽ കർത്തൃത്വം നടത്തുവാൻ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യവർഗ്ഗ[illegible] സംരക്ഷിക്കുവാനും ആണ്. നാം ഉളവാകുന്നതിന് മനുഷ്യവർഗ്ഗ[illegible] കരുതുന്നതിൽ പുത്രനായ ദൈവം തന്റെ അധികാരം പ്ര[illegible]ക്കുന്നു. ഹിറ്റ്ലറെപ്പോലുള്ള മനുഷ്യർ അനേക മനുഷ്യരെ സം[illegible]ിച്ചു. എന്നാൽ പുത്രനായ ദൈവം ഇങ്ങനെ പറയുന്നതായി കരുതാം, "ഹിറ്റ്ലറേ, നീ നരകത്തിൽ പോകൂ. എനിക്ക് മനുഷ്യവർ[illegible] സംരക്ഷിക്കണം. എന്റെ പിതാവ് എനിക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള [illegible]

പ്രിയ സമ്മാനങ്ങൾ ഉളവാകേണ്ടതുണ്ട്. ഞാൻ ആ സമ്മാനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നു."പിതാവ് പുത്രനു നൽകിയ പ്രിയപ്പെട്ട സമ്മാനങ്ങളാണ് നാം എന്നതിനാൽ കർത്താവിനു സ്തോത്രം.

E. നിത്യജീവൻ

"ഏകസത്യദൈവമായ നിന്നെയും നീ അയച്ചിരിക്കുന്ന യേശു ക്രിസ്തുവിനെയും അറിയുന്നതുതന്നെ നിത്യജീവൻ ആകുന്നു," എന്ന് 3-ാം വാക്യത്തിൽ കർത്താവ് പറഞ്ഞു. എന്താണ് നിത്യജീവൻ? ഞാൻ ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ, ഭാവിയിലുള്ള ഒരു അനുഗ്രഹം മാത്രമാണ് നിത്യജീവൻ എന്ന് ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. ദൈവത്തെയും(cf.മത്താ.11:27) ക്രിസ്തുവിനെയും അറിയുക എന്ന ഒരു പ്രത്യേക പ്രവൃത്തിയോടു കൂടിയ ദിവ്യജീവനാണ് നിത്യജീവൻ. എല്ലാ ജീവനും അതിന്റെ പ്രവൃത്തിയുണ്ട്. പട്ടിയുടെ ജീവന്റെ പ്രവൃത്തി കുരയ്ക്കുക എന്നതും, പക്ഷിയുടെ ജീവന്റെ പ്രവൃത്തി പറക്കുക എന്നതും, പൂച്ചയുടെ ജീവന്റെ പ്രവൃത്തി എലിയെ പിടിക്കുക എന്നതും, കോഴിയുടെ ജീവന്റെ പ്രവൃത്തി മുട്ടയിടുക എന്നതും ആണ്. ദിവ്യജീവന്റെ പ്രവൃത്തി ദൈവത്തെ അറിയുക എന്നതാണ്. ദൈവവും ക്രിസ്തുവും ദിവ്യരാണ്. ദിവ്യവ്യക്തിയെ അറിയുവാൻ നമുക്ക് ദിവ്യജീവൻ ആവശ്യമാണ്. വിശ്വാസികൾ ദിവ്യജീവനോടുകൂടെ ജനിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവർക്ക് ദൈവത്തെയും ക്രിസ്തുവിനെയും അറിയാം(എബ്രാ. 8:11; ഫിലി.3:10). പുതിയനിയമ വിശ്വാസികളെ ആരെയും ദൈവത്തെ അറിയുവാൻ പഠിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്ന് എബ്രായർ 8:11 പറയുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് അതിന്റെ ആവശ്യമില്ലാത്തത്? കാരണം, ഓരോ പുതിയനിയമ വിശ്വാസിയും ദൈവത്തെ അറിയുന്നു. പുതിയനിയമ വിശ്വാസികൾക്ക് ദിവ്യജീവൻ ഉണ്ട്. ദിവ്യജീവൻ ദൈവത്തെ അറിയുന്ന ജീവനാണ്. നമുക്ക് ഒരു പട്ടിയെ കുരയ്ക്കുവാൻ പഠിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല, കാരണം പട്ടിയുടെ ജീവന് കുരയ്ക്കുക എന്ന പ്രവൃത്തിയുണ്ട്. അതുപോലെ ദിവ്യജീവനുള്ളതുകൊണ്ട് ദൈവത്തെ അറിയുവാൻ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല, കാരണം ദിവ്യജീവന്റെ പ്രവൃത്തി ദൈവത്തെയും ക്രിസ്തുവിനെയും അറിയുക എന്നതാണ്. ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനെ അറിയുന്നു! നമുക്ക് ജീവൻ, ദൈവത്തെയും ക്രിസ്തുവിനെയും അറിയുക എന്ന പ്രവൃത്തിയുള്ള ജീവൻ, ഉള്ളതുകൊണ്ട് നാം എല്ലാം ക്രിസ്തുവിനെ അറിയുന്നു.